

at naar en Mand var sprungen forbi ved Udnævnelsen fra Kaptajn til Stabsofficer, saa var Regelen den — Undtagelse kan have fundet Sted en sjælden Gang —, at hans Saga dermed var ude. Jeg tror ogsaa nok, at dette er det heldigste for Hæren, og at det er mest betryggende for Korpset at gaa den Vej.

Hvis man nu spørger, hvad Grunden er til, at man er gaaet til denne tyske Avancementsmetode eller denne Førformelsesmetode i vor Hær, saa lyder Svaret derpaa i hvert Fald fra mange, at det er, fordi vi maa have unge Generaler, for det kan ikke nytte, at vi faa Generaler, der ere 60, henved 70 Aar gamle — naar de ere 70 Aar, skulle de jo gaa af — for i den Alder have de ikke længere Initiativ. Jeg vil ikke benægte, at det kan have sin Fordel at faa unge Generaler, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at disse Folk ogsaa blive gamle, og naar de blive tagne i en yngre Alder, saa spærre de i en lang Aarrække for alle de mange, der komme bagefter dem og maaske ere lige saa kvalificerede. Manglerne blive da let større end Fordelene, og det er jo det, der ikke gerne skulde ske. Det kan ogsaa siges, at det er ikke saa vanskeligt at skaffe Hæren unge Generaler, men det er vanskeligt at blive af med dem igen. Det er farligt at indføre et saadant System alene med Fredsforhold for Øje, og i Krigstid ere den Slags Avancementsforhold jo ganske overflødige, eftersom Krigsbestyrelsen jo da ikke er bunden ved nogen af Hærlovens Bestemmelser angaaende Avancement.

Det nu anvendte Avancementssystem, der jo, som den højtærede Forsvarsminister lige saa godt som jeg ved, har vakt ualmindelig Opmærksomhed og Uro, hvilket er meget naturligt, er jo ikke noget nyt, som denne Hæradministration, hvad mange tro, har fundet paa. Man har i andre Lande set Systemet praktiseret under forskellige Forhold, og Forslag om det have gentagne Gange været fremsendte til Krigsbestyrelsen her i vort Land endogsaa for en betydelig Aarrække tilbage. Saa længe der var en General eller overhovedet en tjenstgørende Officer i Spidsen for Ministeriet, altsaa en Mand, der selv kunde vurdere alle Manglerne ved dette System, eller i hvert Fald saa længe han ogsaa kunde se Vanskelighederne ved det, har man ikke turdet gaa ind paa det, men har afvist det som alt for farligt og vanskeligt at praktisere hos os. Men nu, da vi have faaet en civil Krigsminister,

som ikke selv kan vurdere disse Forhold — og det kan heller ingen forlange —, har han ikke været bange for at give sit Navn til dette Avancementsforhold. Det er det, jeg vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, thi det er et meget vanskeligt og meget vidtrækkende Forhold, vi staa overfor. Thi det er sikkert nok, at hvis det praktiseres ret længe, ville ganske sikkert Kadrerne være demoraliserede, andet kan ikke blive Følgen deraf.

Nu vil jeg samtidig føje til, at den Forudsætning, hvorunder den nuværende højtærede Forsvarsminister overtog Forsvarsdepartementerne, var jo den, at der skulde ansættes en Direktør. Det var noget, som ganske fulgte af sig selv. Det er jo ikke sket, og det er en Grund mere, hvorfor jeg mener, at Systemet kommer til at virke saa saare uheldigt. Denne Direktør skulde jo nemlig have været den moralsk ansvarlige, medens den højtærede Minister er og bliver den juridisk ansvarlige, men i dette Tilfælde er det moralske Ansvar nok saa vigtigt. Det er det, der skal berolige Hæren, skabe Tillid til, at der er den Stabilitet og Fasthed i disse Forhold, som er ubetinget nødvendig. Jeg vil sige, at det forundrer mig dobbelt, at den højtærede Minister har turdet knæsette et saa vanskeligt og saa nyt System i vor Hær, uden at han ved sin Side først har faaet den moralske Støtte, som laa i Direktørpostens Besættelse. — Nu vil jeg ikke dermed have paastaet, at en Direktør vilde kunne have afvendt Indførelsen deraf — ingeniunde. Det er jo muligt, at Direktøren og Ministeren gennem deres Samarbejde vare naaede til at gaa den samme Vej, men jeg vil paastaa, at der da vilde være naaet en meget stor Fordel, og det var den, at der var blevet en Instans mere til at overveje den Vanskelighed, som foreligger, hver Gang der skal foretages et Avancement til Stabsofficer, og dette er dobbelt vanskeligt, jo højere man naar op til Posterne. Der vilde altsaa være blevet en Instans mere, og netop denne Instans, der vidste, at han vilde blive den moralsk ansvarlige overfor Hæren, vilde være saare vagtsom i sin Handlemaade, og det vilde have beroliget Korpset, det vilde ikke have følt sig saa utrygt, som det efterhaanden er kommet til. Jeg forudsætter naturligvis, at den Direktør, der bliver ansat paa denne overordentlig vanskelige Post — jeg kunde næsten fristes til at sige Uriaspøst, thi det er en uhyre vanskelig Post — ikke alene havde den nødvendige Ud-